

Vrees en vertrouwen

Jan Toorop schilderde " Heer red ons, wij vergaan" toen hij in Domburg woonde(1913).
Dag in dag uit was hij op het strand om te zien hoe hoog de golven waren, omdat hij dit schilderij beslist wilde maken.

Deze verbeelding (vrees) geeft de wisselende stemmingen weer waaraan we onderhevig zijn in coronatijd.

Worden we verpletterd of is er uitzicht?

Zovele rouwadvertenties in De Rijnpost, zoveel overlijdensafkondigingen in onze kerk, zo veel doden in mijn nabijheid....

En dan lees ik het Bijbelgedeelte, over een storm in mensenlevens (Matth. 8 : 23-27).

We zien het verbeeld in het schilderij: wanhopige uitgestrekte handen.

Waar reiken die handen naar toe? Waarop is hun vertrouwen/ Op Jezus?

Op dat moment niet: ze roepen het uit: " Heer, red ons, wij vergaan".

In dit kunstwerk is te zien hoe Jezus met opgeheven hand de wind gebiedt te gaan liggen.
En het wordt stil.

Opvallend is dat ' beetje rood' naast Jezus.

Een mens , wiens hoofd rust op de schouder van Jezus.

Hij heeft het vertrouwen in Jezus niet verloren ondanks alle geweld om hem heen.

Dat vertrouwen vind ik verwoord in het volgende gedicht:

DE OPEN HOF

Het lied Ichthus

Gij, in het teken van de Vis, die leeftocht is, die voedsel is
en binnen werelds wildernis een toevoer van genade,
Gij draagt het brood aan voor de dis: wie eenzaam was en ongewis
of droef bleef om een oud gemis, zult Gij voorgoed verzaden.

Gij zwemt uit levend water aan, voorbij de tijd van zon en maan
tot in de stroom van ons bestaan met gaven van genade,
wie moedeloos en moegegaan vol vragen langs de weg ging staan
wanhopig heil zocht in een waan, zult Gij voorgoed verzaden.

Anton van Wilderode (Vlaamse dichter: 1918-1988)

Vrees en vertrouwen,
ze zijn deel van ons bestaan.
De reddende nabijheid van Jezus is onze veiligheid.
Hebben wij daar oog voor?

Ds. Aafke Rijken